

ปสร⁺

CK-Boy

รักลึกลับร้าย

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

may112 เขียน

IRANG ภาพ

Jamsai
UK-Boy
Ms. สathyusorn
ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

may 112 ไร่ยม
IRANG มพ

Jamsai
UK-Boy
Ms. สathyusorn

Jamsai
ทดลองอ่าน

www.jamsai.com
Jamsai Ms.

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

UK-Boy รักสยบร้าย

may112 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2404-1

ภาพประกอบ IRANG

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

Pinwuu

กร:ตชชอนอมสยตต

ห้องโถงสยตตคค

www.greenread.com

คำนำ

บรรยากาศหนาวๆ ของประเทศอังกฤษ ความหล่อร้ายกาจของพระเอกอย่าง 'เจคอบ' ความแสนดีของนางเอกอย่าง 'ซารีน' จะพาทุกคนเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวความรัก ที่จะทำให้เราย้อนกลับมาตั้งคำถามกับตัวเองว่า 'วันนี้เราเห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่แล้วหรือยัง'

ซึ่งผลงานเล่มล่าสุดของ 'may112' ที่อยู่ในมือของทุกคนขณะนี้อาจจะมีใครหลายคนรู้สึกคุ้นเคยกันอยู่บ้าง เพราะเคยตีพิมพ์ครั้งแรก 'UK-Boy รักสยบร้าย ล่าหัวใจสาวแสนดี' มาแล้วค่ะ ภายใต้แนว Jamsai Love Series การกลับมาครั้งนี้ของเจคอบและซารีน ในแนว JLS+ มีการปรับเนื้อหาเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะกับเรื่องราวความรักของเจคอบและซารีนมากขึ้น เรายืนยันว่าคุณจะประทับใจตั้งแต่บทแรก จนถึงบทสุดท้ายอย่างแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

เมื่อเกือบ 5 ปีก่อนที่เขียนต้นฉบับเรื่องนี้จบครั้งแรก ได้รับฟีดแบ็กดีๆ จากนักอ่านที่ส่งมาอย่างท่วมท้น ก็ยิ้มจนแก้มแทบแตก หายเหน็ดหายเหนื่อยกับการปั่นงานแบบมาราธอนไปเลย แล้วก็เริ่มตระหนักในบางสิ่งได้ว่า 'นักอ่านของเรา ไม่ได้มีแค่เด็กอย่างเดียวนะ' ยอมรับว่าในช่วงนั้นเรายังเขียนนิยายแนววัยรุ่นใสๆ อย่างเดียวเท่านั้น เพื่อให้เรื่องราวเหมาะสมอยู่ในขอบเขตที่จะให้น้องๆ นักเรียนอ่านได้ UK-Boy ในเวอร์ชันเก่าจึงเขียนให้อยู่ภายใต้กรอบที่ค่อนข้างเคร่งครัด ขณะที่เมื่อเสียดีกส่วนหนึ่งบอกว่าเนื้อหาเรื่องนี้มันโตเกินหมวดเด็กวัยรุ่นไปแล้วนะ แปะวว ก็ได้แค่เก็บมาคิดทบทวนไว้ในใจว่า...

วันหนึ่งถ้าเราพร้อมที่จะเขียนแนวใหม่ที่โตขึ้น (เหมาะสมกับอายุที่เพิ่มพูนอะไรทำนองนั้น จ้อออ) ค่อยเอาต้นฉบับเรื่องนี้มารีไรต์ทำใหม่ ให้เหมาะที่จะเป็นแนวโรแมนติคดราม่าแบบผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ก็แล้วกัน

...และก็ใช่ค่ะ! วันนี้ได้มาถึงแล้ว ^^ ขอขอบคุณแจ่มใสที่ยังมอบโอกาสให้นิยายเรื่องนี้ได้กลับมามีชีวิตใหม่อีกรอบ แถมกลับมาด้วยรูปโฉมหน้าตาที่สวยงามสุดๆ ไปเลยด้วย (กรี๊ดดด) นี่เป็นครั้งแรกของเมที่ออกนิยายนอกหมวดวัยรุ่นอย่างที่เคยทำมาตลอดในชีวิต (ประหนึ่งออกจาก comfort zone) รู้สึกตื่นเต้นจั่ง ผิดถูกขาดตกบกพร่องประการใดบอกกันได้นะค่ะ ขอโอกาสให้น้องใหม่ (?) ด้วยค่ะ!! ฮา~

May112

Web: may112.com

Twitter: [@tanzmays](https://twitter.com/tanzmays)

Mail: tanzmay@gmail.com

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

อ้อ...ก็โหมงแล้วนะ ฉันลืมนิดๆ ช้าๆ พบว่าตัวเองนอนซดตัวคลุมโปง อยู่ใต้ผ้าห่ม แต่เมื่อไฟล์หน้าออกมา แควินาที่รู้สึกได้ถึงความเย็นเยะเยือกจาก อุณหภูมิด้านนอก ฉันก็รีบมุดหัวกลับเข้าไปในผ้าห่มอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ หลับตาแล้วนับหนึ่งถึงสามสิบในใจเพื่อเตรียมรับมือกับอากาศอันเหน็บหนาว ในเดือนมกราคมสักหน่อย บ้านเล็กที่สร้างแยกออกมาจากบ้านหลังใหญ่ของ ตระกูลมาร์สันไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ตลอดเวลา (มันคงเปลืองเกินไป เพราะ บ้านหลังใหญ่นะเปิดแทบจะยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่แล้ว) หลังจากเที่ยงคืนไปแล้ว ฮีตเตอร์จะหยุดการทำงานโดยอัตโนมัติ ฉะนั้นในทุกๆ เข้าแบบนี้ ฉันเลย ต้องตื่นมาแล้วหนาวไปยันกระดูก

ปังๆ

เสียงเคาะประตูหนักๆ ดังก้องทำเอาฉันสะดุ้งโหยง แคฟังเสียงเคาะประตู แบบปรั้งซึ่งความเกรงใจใดๆ อย่างนี้ ฉันก็สามารถบอกได้ทันทีเลยว่าคนเคาะ คือใคร

"ซารีน! ตื่นเดี๋ยวนี้ ตื่นๆ"

เสียงแหลมเล็กของแอลลีดังมาจากอีกด้าน ฉันผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ กลืนใจดึงผ้าห่มออกจากตัว รีบลุกขึ้นไปคว้าชุดคลุมหนาๆ มาสวมทับไว้ แล้วก็วิ่งไปเปิดประตูออก

"เฮ้ ว่าไงแอลลี"

ฉันทักทายเด็กสาวผู้มีรูปร่างผอมบางและสูงกว่าฉันอย่างน้อยเกือบสิบห้าเซนติเมตร 'แอลโลดี้' หรือแอลลี (ชื่อที่เธอต้องการให้ทุกคนเรียก) กำลังยืนหน้าประตูบึ้ง ยิ่งเมื่อเห็นว่าฉันเพิ่งตื่น เจ้าตัวก็เบิกปากมากขึ้นอีก

"นี่เธอเพิ่งตื่นหรือเนี่ย! อะไรงั้น รู้มั้ยว่าฉันแทบไม่ได้นอนด้วยซ้ำ"

แอลลีบอกว่าฉันด้วยความจุนเจียว ใบหน้าดูอิดโรยนิดหน่อยแต่ก็ไม่ได้ทำให้ความสวยของเธอลดลงไปแม้แต่น้อย ออราของนางแบบมาแรงแห่งนี้ยังคงเปล่งประกายเจิดจรัสแม้ว่าจะอยู่ต่อหน้าคนธรรมดาๆ อย่างฉันก็เถอะ

"ขอโทษที่...มีอะไรให้ฉันช่วยงั้นหรือ"

"วันนี้ฉันต้องไปทดสอบหน้ากล้องของนิตยสารเอ็ม เธอจำไม่ได้หรือไง"

"จำได้สิจ๊ะ แต่ว่าเขานัดไว้ตอนสิบเอ็ดโมงไม่ใช่หรือ"

ฉันบอกเมื่อสังเกตได้ว่านี่ยังเป็นเวลาเช้าเอาமாகๆ อย่างน้อยก็ยังมืดสนิท พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นเลย

"นี่มันเจ็ดโมงครึ่งแล้วอะ!"

"อ้อ...ยังพอมีเวลา"

"มีเวลาที่ไหนล่ะ! ฉันต้องการเธอตอนนี้เลย เข้าใจมั๊ย!"

"จะๆ ได้เลย งั้นเดี๋ยวฉันจัดการตัวเองเสร็จแล้วจะรีบไปที่ห้องของเธอนะ"

"ฉันบอกว่าคุณเดี๋ยวนี้ล่ะ!"

แอลลีพูดจบแล้วก็ลากฉันออกจากห้องโดยไม่รอคำตอบอะไรทั้งสิ้น ฉันเองก็เคยชินกับเรื่องแบบนี้ฉันไม่คิดจะเอ่ยปากทักท้วงอะไร เพราะรู้ว่ายังไงฉันก็ขัดข้อฝายไม่ได้ ฉันเดินตามร่างเพริ้วสูงที่กำลังบนเรื่องเสื้อผ้านี่จะใส่ไปวันนี้ไม่หยุดและรับฟังเรื่องเหล่านั้นเงียบๆ พลางกระชับแขนที่กอดตัวเองเอาไว้ให้แน่นขึ้นอีก อากาศด้านนอกหนาวจนทำให้เสื้อคลุมที่ฉันสวมอยู่กลายเป็นแค่กระดาษหนังสือพิมพ์บางๆ เท่านั้นเอง จนกระทั่งได้เข้าไปในบ้านหลังใหญ่ของตระกูลมาร์สันซึ่งเป็นที่ที่แอลลีอาศัยอยู่กับครอบครัว

ของเธอ นั่นล่ะ ฉันจึงหยุดสั้นได้สักที อี้อ

"อ้าว คุณแม่ อรุณสวัสดิ์ค่ะ"

"อรุณสวัสดิ์ค่ะจะลูกรัก"

คุณนายโอลิเวียร์ตอบกลับพร้อมลูบหัวแอลลี่ด้วยความเอ็นดู ทั้งคู่มีเค้าโครงใบหน้าที่ละม้ายคล้ายคลึงกันมาก ความสวยสง่าของแอลลี่คงได้รับการถ่ายทอดมาจากแม่นั่นเอง

"ทำไมวันนี้ลูกถึงได้ตื่นเช้านักละแอลลี่"

"วันนี้หนูมีงานสำคัญมาก! หนูอาจจะได้ถ่ายแบบกับเจคอบ โจนส์ เลยนะคะแม่!"

"ว้าว จริงเหอเนี่ย!"

แอลลี่บอกอย่างตื่นเต้นสุดขีด ส่วนคุณนายโอลิเวียร์ก็ดูประหลาดใจไม่แพ้กัน เธอทาบมือที่หน้าอกแล้วมองลูกสาวคนสวยด้วยความภาคภูมิใจ เป็นใครก็คงต้องภูมิใจละนะอะ ก็ 'เจคอบ โจนส์' คือศิลปินที่กำลังได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางอยู่ในขณะนี้ นักวิจารณ์ต่างกล่าวชมเขาไม่ขาดปาก ถึงความเป็นอัจฉริยภาพทางด้านดนตรีที่หาตัวจับยากคนหนึ่งในรอบทศวรรษ นอกจากจะร้องเพลงได้ไพเราะจับใจแล้ว เขายังเป็นนักแต่งเพลงฝีมือเยี่ยมที่เขียนเพลงรักได้อ่อนหวานผสมกับท่วงทำนองที่งดงามอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้งใบหน้าก็ยังหล่อเหลาปานเทพบุตร ภาพที่เขาเียนอยู่บนเวทีและซบกลุ่มผู้ชมนั้นช่างงดงามราวกับภาพสลักนักบุญบนกระຈสีในโบสถ์ยังงัยยังงั้น นี่ถ้าหากว่าเขามีลำแสงสีเหลืองๆ ออกมาจากหัวละก็...คนคงนึกว่าเขาเป็นเทวดาแหงๆ แม้แต่ฉันเองที่ไม่ค่อยมีเวลาได้ฟังเพลงหรือติดตามข่าววงการบันเทิงอะไรกับชาวบ้านเขาก็ยังรู้จักเจคอบ โจนส์คนนี้เลยนะ

"ลูกต้องได้ถ่ายกับเจคอบแน่ๆ แอลลี่ แล้วแม่จะคอยดูนะจ๊ะ"

"ขอบคุณค่ะแม่!"

แอลลี่เฒ่าไปกอดแม่ คุณนายโอลิเวียร์ยิ้มกว้างลูบหลังลูกสาวสองสามที เมื่อเธอสังเกตเห็นว่าฉันยืนอยู่ตรงนี้จึงพยักหน้าให้เป็นเชิงทักทาย

"เออ อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณนายโอลิเวียร์"

"เธอสบายดีนะซารีน"

"สบายดีค่ะ"

"พຽ່ງนี้ฉันคงจะไปที่สุดานไม่ได้เพราะมีงานสมาคมกับพวกกราชวงศ์ แต่ฉันสั่งดอกไม้เอาไว้แล้วจะให้คนเอามาให้ละกันนะ"

"อ้อ...ได้ค่ะ"

"หืม พຽ່ງนี้ซารีนจะไปไหน ทำไมเธอต้องไปที่สุดานด้วยละ"

แอลลีโพล่งถามอย่างสงสัย คุณนายโอลิเวียร์เดินลูกสาวออกจากอ้อมกอด แล้วตอบเธอว่า

"พຽ່ງนี้เป็นวันครบรอบที่น้ำเอ็ดดี้เสียชีวิตจะลูกไม่จำเลยนะหรานะ"

"อ้อ! แต่ทำไมหนูต้องจำด้วยละว่าเขาตายเมื่อไหร่ คนตายไปแล้ว จะสำคัญอะไรละ เอะ! ขอตัวไปแต่งหน้าทำผมดีกว่า"

แอลลีก้าวฉับๆ ขึ้นบันไดไปแล้ว ส่วนคุณนายโอลิเวียร์ถอนหายใจ ก่อนจะมองมาที่ฉันราวกับขอให้อย่าถือสาหาความแอลลีเลย ฉันส่ายหน้า อย่างไม่ถือสา

"ไม่เป็นไรค่ะ หนูไม่ได้คิดอะไรมาก"

ฉันยิ้มบางๆ...แล้วก็ขอตัวไปช่วยแอลลีแต่งตัวต่อ

พຽ່ງนี้ไม่ใช่แค่วันครบรอบการเสียชีวิตของคุณเอ็ดดี้ซึ่งเป็นน้องชาย ของคุณนายโอลิเวียร์เท่านั้น แต่ยังเป็นวันครบรอบการเสียชีวิตของแม่ฉัน ด้วยเช่นกัน สองปีแล้วสินะที่ท่านจากไป...เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน

1

Charlyn

ชาลิน

วันต่อมา

ฉันใช้เวลาสักพักในการบดเคี้ยวไปไม่โบหน้าออกจากป้ายชื่อของแม่ จากนั้นก็วางช่อดอกไม้ลงตรงหน้าหลุมศพของท่านและอีกหนึ่งช่อที่คุณนาย โอลิเวียร์ฝากมาลงที่หน้าหลุมศพของคุณเอ็ดดี้ แม่จะเสียใจหรือเปล่านะ ที่ฉันไม่ค่อยได้มาเยี่ยมท่านสักเท่าไร ไห่ ตอนนี่แอลลี่เป็นนางแบบที่กำลังได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ เธอมีงานถ่ายภาพชุกอยู่ตลอดเวลา ฉันซึ่งมีหน้าที่ต้องคอยติดตามดูแลเธอจึงพลอยยุ่งมือเป็นระวิงไปด้วย ฉันได้แต่กล่าวขอโทษแม่อยู่ในใจซ้ำแล้วซ้ำอีก สัญญาว่าจะมาเยี่ยมท่านให้บ่อยขึ้น อย่างน้อยก็จะไม่ปล่อยให้ป้ายหลุมศพรกเป็นป่าอย่างนี้

ขอเล่าย้อนหลังถึงชีวิตของฉันสักหน่อยแล้วกัน ทุกคนคงสงสัยว่าผู้หญิงไทยตัวเล็กๆ อย่างฉันมาทำอะไรอยู่ที่ประเทศอังกฤษ...อืม เริ่มจากฉันย้ายตามแม่ที่แต่งงานใหม่มาอยู่ลอนดอนตอนประมาณมัธยมสี่ สามี่ใหม่ ของแม่ก็คือคุณเอ็ดดี้ ชาวอังกฤษที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนฉันเองก็แทบตั้งตัวไม่ทัน แม่รู้จักกับคุณเอ็ดดี้แค่มักี่สี่ปีดาห์

เท่านั้นแต่กลับตัดสินใจแต่งงานอย่างกะทันหัน ฉันต้องออกจากโรงเรียนและย้ายไปอยู่ในประเทศที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน พอมาถึงที่นี่ ชีวิตฉันก็ไม่ได้ราบรื่นเลยสักนิด เพราะครอบครัวของคุณเอ็ดดี้ไม่ได้ยอมรับฉันกับฉัน พวกเขาหาว่าแม่ตั้งใจจะจับคุณเอ็ดดี้เพื่อหวังจะมีชีวิตสุขสบายอยู่ที่นี้ คุณเอ็ดดี้เองก็ไม่ใช่ว่าผู้ชายหล่อเหลาน่าดึงดูดใจ รูปร่างอ้วนใหญ่และไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง สำหรับตระกูลมาร์สันแล้วเขาเป็นจุดด่างพร้อยที่ทำให้คนในครอบครัวต้องอับอายไม่ได้เรื่องไม่ได้ราวแล้วยังคิดว่าผู้หญิงเอเชียที่มีลูกติดมาแต่งงานด้วยอีก พวกเขาตราหน้าว่าแม่กับฉันไม่ต่างอะไรจากกาฝากในโลกนี้คงไม่มีผู้หญิงคนไหนยอมแต่งงานบุบกับกับคนอย่างคุณเอ็ดดี้หรอก ถ้าไม่มีความต้องการอย่างอื่นแอบแฝงซ่อนอยู่ ฉันไม่เคยถามแม่ว่าจริงหรือไม่จริง...

เพราะเรื่องบางเรื่อง เราก็มืดมนจะรู้อยู่แล้วว่าจะอะไรเป็นอะไร...

แม่บอกเสมอให้ฉันอดทนต่อคำพูดและสายตาดูถูกดูแคลนเหล่านั้น ไม่เหลืออะไรให้เราสองคนที่ประเทศไทยอีกแล้ว พ่อแต่งงานใหม่กับผู้หญิงอีกคน ท่านมีอีกครอบครัวและไม่มีที่ให้เราสองคนแม่ลูกอีกต่อไป ที่นี้ต่างหากคือชีวิตใหม่ของพวกเรา...

หลายปีผ่านไป...ฉันเริ่มชินกับชีวิตที่อังกฤษ ถึงจะถูกปฏิบัติเหมือนคนที่อยู่ต่ำกว่า ฉันก็ไม่เก็บมาคิดให้ตัวเองเสียใจ ขอแค่ฉันมีที่กินที่อยู่ มีโรงเรียนให้ไป แค่นั้นก็พอใจแล้ว...ทว่าชีวิตอันเรียบง่ายของฉันก็ต้องจบลงเมื่อแม่กับคุณเอ็ดดี้ประสบอุบัติเหตุขับรถตกเขาในฤดูหนาวเมื่อสองปีก่อน...ทั้งคู่จากฉันไปอย่างไม่วันหวนกลับ...

ตอนที่รู้ข่าวครั้งแรก...ฉันได้แต่ยืนงออยู่กับที่ ไม่มีแรงแม้แต่จะขยับตัวด้วยซ้ำ ต่อให้น้ำตาไหลออกมาสักเท่าไรก็ไม่ทำให้ความเจ็บปวดที่อยู่ในใจฉันบรรเทาลงเลย ความรู้สึกที่ทั้งเสียใจและสิ้นหวังในชีวิตมันเป็นแบบนี้เอง เพราะเมื่อไม่มีแม่...ฉันก็เหมือนตัวคนเดียวในโลกใบนี้ ครอบครัวของคุณเอ็ดดี้คงไม่แยแสว่าฉันจะเป็นอย่างไรต่อไป ยิ่งไงฉันก็ไม่ใช่นักจิตวิทยาจริงๆ ของพวกเขาสักหน่อย ฉันลอยคว้างอยู่กลางอากาศราวกับเป็นขยะที่ไม่มีใครต้องการ ตอนนั้นเองที่คุณนายโอลิเวียยื่นมือเข้ามาช่วยฉันไว้ เธอเป็นพี่สาวแท้ๆ ของ

คุณเอ็ดดี้ แต่กลับต่างกันราวฟ้ากับดิน คุณนายโอลิเวียร์ที่ทั้งสวยและสง่า ในแบบฉบับผู้ดีอังกฤษขนานแท้ ไม่ว่าจะเพราะความสงสารหรือความเวทนา ก็ตามแต่ เธอให้ที่อยู่ที่พักกับฉันพร้อมเงินใช้จ่ายตามความสมควร แลกเปลี่ยนกับการที่ฉันต้องคอยดูแลแอลโลดี้ซึ่งก็คือลูกสาวของเธอเท่านั้นเอง...

ฉันย้ายเข้าไปอยู่บ้านคุณนายโอลิเวียร์ที่ย่านลิเวอร์พูลอันแพรวระยับ แอลโลดี้หรือแอลลีเป็นลูกคุณหนูผู้ถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต อาจเพราะเธอเป็นลูกสาวคนเดียวและขาดพ่อมาตั้งแต่เด็ก คุณนายโอลิเวียร์จึงพยายามเติมเต็มทุกอย่างที่แอลลีต้องการ เธอให้ลูกสาวได้ทุกอย่าง ยกเว้น...เวลา เพราะคุณนายโอลิเวียร์ยุ่งมากจนแทบไม่มีเวลาอยู่บ้านเลยด้วยซ้ำ ตั้งแต่เด็กแอลลีจึงต้องมีพี่เลี้ยงคอยดูแลและอยู่เป็นเพื่อนแทนแม่เสมอๆ แต่เจ้าตัวเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัวเองแบบสุดโต่ง โมโหร้ายชนิดที่ไม่ไว้หน้าใครทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่มีพี่เลี้ยงคนไหนทนอยู่กับเธอได้นานเกินหนึ่งเดือนเลยสักคน ยกเว้นฉันคนเดียว

ฉันพยายามหาเหตุผลเหมือนกันนะว่าทำไมฉันถึงทนอยู่ได้ อาจเพราะฉันเป็นคนเอเชียละมั้งเลยมีความยึดหยุ่นสูงกว่าคนยุโรปด้วยกัน ถ้าไม่เลวร้าย ถึงขั้นโดนตบตีทำร้ายร่างกาย...ฉันว่ามันก็ไม่เหลือปากว่าแรงสักหน่อย ฉันสามารถทนยืนฟังคำตำหนิหรือกระทั่งคำหยาบคายของฝ่ายตรงกันข้าม ได้สบายๆ ราวกับมันเป็นเสียงเพลงอันทรงพลังอะไรทำนองนั้น (อันที่จริงฉันก็ฟังไม่ออกส่วนหนึ่ง --; และคำตำหนิภาษาอังกฤษเนี่ย ต่อให้ตำเท่าไรฉันก็ไม่รู้สึกเจ็บอะนะ) หรือจะเป็นเพราะว่าฉันไม่มีที่ไปแล้วก็ได้มั้ง ความอดทนของฉันจึงสูงมากเป็นพิเศษ ฉะนั้นไม่ว่าแอลลีจะร้ายกาจแค่ไหนฉันก็ทนได้สบายมาก ยิ่งเมื่อแอลลีไม่ได้ไปโรงเรียนแบบเด็กๆ ทั่วไปเพราะเธอเรียนแบบโฮมสกูลอยู่ที่บ้าน (แอลลีบอกว่าไม่อยากไปโรงเรียนและแม่เธอก็ไม่บังคับเลยแม้แต่นิด) จึงช่วยไม่ได้เลยที่เธอจะไม่ค่อยมีเพื่อนในวัยเดียวกันให้พูดคุยด้วยเมื่อมีฉัน...ถึงแม้จะเป็นแค่ยักษ์กระจอกจกกองอยู่ในสายตาเธอก็ตาม แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีใครให้คุยด้วยเลยใช่ย่อยล่ะ ฮะๆ ในที่สุดแอลลียิ่งก็ติดฉันแจ

แล้วการเป็นพี่เลี้ยงเด็กโตก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย กลับดีซะอีกที่เราไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องจุกจุกอะไรซะอะไรหรอกนั้น...ก็แค่ทำการบ้านแทน

ถือของให้เวลาซื้อบั้ง ช่วยเลือกเสื้อผ้า ช่วยทำผม ช่วยแต่งหน้า ช่วยออกความเห็น ทำนู่นทำนี่แทนเธอเวลาที่เจ้าตัวชี้เกี้ยวก็เท่านั้นเอง

เมื่อปีก่อนนี่เองที่แอลลีผู้นำรักของฉันเริ่มมีจุดมุ่งหมายในชีวิต... เธอเป็นคนไม่ชอบเรียนหนังสือเอาซะเลย เรื่องเรียนต่อจึงไม่น่าหวัง (ฉันแอบอิจฉาเธอนิดหน่อย เพราะฉันคือคนที่อยากเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเหลือเกิน แต่กลับไม่มีโอกาสนั้น) แต่หลังจากได้ดูแพชั่นโชว์ของแบรนดต์ดั่งยี่ห้อหนึ่งจบ เจ้าตัวก็ตาลุกวาวและประกาศว่าจะต้องขึ้นไปยืนอยู่บนเวทีแบบนางแบบเหล่านั้นให้ได้ นี่ถ้าเป็นคนอื่นพูด...ฉันคงจะช่วยเขย่าวตัวให้ตื่นจากฝันกลางวันไปแล้ว แต่สำหรับแอลลี... เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่หน้าตาสวยและมีเอกลักษณ์โดดเด่นสะดุดตาจากสาว ๆ วัยเดียวกันเยอะ ไหนจะรูปร่างและส่วนสูงก็ดูเหมาะที่จะเป็นนางแบบสุดๆๆ พอเห็นเจ้าตัวดูตั้งใจจริง ฉันเลยช่วยสนับสนุนหาข้อมูลเกี่ยวกับวงการนางแบบให้เธออย่างเป็นเรื่องเป็นราว ตอนนั้นฉันไม่ได้คาดหวังว่าแอลลีจะโด่งดังอะไรเลย แค่ให้เจ้าตัวมีอะไรทำนอกเสียจากนอนเล่น นั่งเล่นเรียนก็ไม่ค่อยเรียน เอาแต่ออกไปซื้อบั้งซื้อข้าวของไร้สาระแบบที่ผ่านมาก็พอแล้ว

นับแต่นั้นมาเวลาแอลลีจะไปเทศน์หน้ากล้องหรือถ่ายภาพที่สตูดิโอไหนๆ ฉันก็คอยติดสอยห้อยตามเธอไปทุกหนทุกแห่ง เมื่อก่อนการที่นางแบบในเนมมีคนมาคอยถือของ ถือเสื้อผ้า ทำนู่นทำนี่ให้ อย่างนี้ช่างดูวอดแบ่งขอบกล แต่ตอนนี้เธอกลายเป็นนางแบบมาแรงของอังกฤษไปแล้ว การที่เธอจะมีพี่เลี้ยงไม่สิ! ผู้จัดการที่คอยดูแลแบบนี้จึงดูไม่ใช่เรื่องเบงอะไรอีกต่อไป ฉันเองก็แอบสนใจในเรื่องแฟชั่นอยู่ไม่น้อย เลยพลอยได้พบปะคนดังในวงการนี้มากมาย มีโอกาสได้เห็นเสื้อผ้าหลายแบบหลายสไตล์อยู่เสมอ ได้เห็นวิธีการแต่งตัวและการสร้างสรรค์งานแต่ละชิ้นจากเหล่าสไตลิสต์ชั้นนำทั้งนั้น ถึงฉันจะไม่มีปัญญาซื้อชุดราคาเป็นพันปอนด์พวกนั้น ไม่มีโอกาสได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัยด้านแฟชั่น แต่ฉันก็ใช้วิธีชิมชั๊บ ครูพักลักจำอย่างละนิดอย่างละหน่อย ฉันมักจะช่วยให้คำแนะนำแอลลีเรื่องการแต่งตัวเสมอๆ ครั้งหนึ่งของเสื้อผ้าในตู้เธอก็มาจากคำแนะนำของฉันทั้งนั้น เมื่อเธอไปไหนแล้วถูกสื่อต่างๆ ชมว่าเป็นนางแบบที่แต่งตัวดี เก่ ทั้งในเวลางานและนอกงาน มันก็ทำให้ฉัน

อดภูมิใจเล็กๆ ไม่ได้

ตุเรงตุเร้งตุเร้งตุเรงงง~

เสียงระนาดโหมโรงดังลั่น ฮ๊ะ! ฉันลืมนปิดเสียงสินะเนีย โชคดีที่ไม่มีใครอยู่แถวนี้ ไม่งั้นฉันต้องได้เจอสายตาแปลกๆ เข้าอีกแน่ --; ฉันก็เคยคิดจะเปลี่ยนริงโทนเหมือนกัน แต่ฉันก็พบว่าเสียงระนาดโหมโรงช่างตัดกับบรรยากาศหนาวๆ และตีกรามบ้านช่องของประเทศในยุโรปซะไม่มี แถมทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนี้มันทำให้ฉันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองมาจากที่ไหนกันแน่...

"ว่าไงแอลลี"

[ซารีน! เธอต้องไม่เชื่อที่ฉันจะบอกแน่ๆ]

ฉันกำลังคิดว่าควรจะกังวลดีมั๊ยหว่า...แต่เมื่อสัมผัสถึงน้ำเสียงอันตื่นเต้นแกมดีใจของแอลลี ฉันก็คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องร้ายอะไร

"เกิดอะไรขึ้นหรือจ๊ะ"

[เธอเป็นคนแรกในโลกที่ารู้ข่าวนี้! ฉันได้รับเลือกให้ถ่ายแบบลงนิตยสารเอ็มกับเจคอบ โจนส์! กองบรรณาธิการเอ็มเพิ่งโทรหาฉันเมื่อไม่กี่นี้เองล่ะ!]

"พระเจ้า! ดีใจด้วยแอลลี!!!"

[ฉันรู้!!! พวกเขาจะถ่ายรีมหนุ่มสาวมาแรงแห่งปี กร๊าดดด!!! ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันจะได้รับเลือกให้ถ่ายกับเจคอบบนนิตยสารเอ็ม]

โห จริงหรือเนีย นิตยสารเอ็มแทบไม่เคยมีการถ่ายปกคู่มาก่อน (เท่าที่ฉันเคยเห็นมานะนะ ส่วนใหญ่จะมีแต่ถ่ายเดี่ยวทั้งนั้นเลย!) นี่จะต้องเป็นกระแสดังกระฉ่อนไปทั่วเมืองแน่ๆ ต่อไปนี่แอลลีจะถูกจับตามองในฐานะนางแบบมาแรงมากขึ้นไปอีก ดีจังเลยนะ!

[เธออยู่ที่ไหนละซารีน เราต้องไปฉลองกันเดี๋ยวนี้ ส่งสัยเป็นเพราะวันนั้นฉันใส่ชุดของมิวมิวตามที่เธอบอกแน่เลย! พวกเขาถึงเลือกฉัน! ฮ่าๆๆ ใครจะคิดล่ะว่าดีไซเนอร์มิวมิวจะมาร่วมคัดเลือกนางแบบด้วย กร๊าด! รีบมาเดี๋ยวนี้เลยนะ!]

ฉันยิ้มบางๆ และนึกถึงใบหน้าอันตื่นเต้นของคนพูด ถึงแอลลีจะเอาแต่ใจและไม่ค่อยมีเหตุผล แต่สองปีที่ฉันและเธอผ่านเรื่องราวต่างๆ ด้วยกันมานั้นก็เชื่อว่าจะไม่มีความหมายอะไรเลย ฉันรับรู้ถึงน้ำใจของแอลลีที่มีต่อฉัน

ในหลายๆ ครั้งซึ่งเธอแสดงออกมาโดยไม่รู้ตัว ถึงแม้ว่าสำหรับเธอแล้วฉันจะเป็นแค่คนที่แม่จ้างมาด้วยความสงสารก็ตาม แต่สำหรับฉัน...เธอเหมือนกับน้องสาวตัวเล็กๆ ที่ฉันอยากให้เธอประสบความสำเร็จตามที่เธอหวังไว้

"ฉันกำลังจะกลับบ้านล่ะ"

[ดี! แล้วเจอกัน จ้ะแค่นั้นนะ ฉันโทรไปบอกคุณแม่ก่อน!]

แอลลี่วางสายไปแล้ว ฉันเก็บโทรศัพท์แล้วก็หันไปมองที่ป้ายหลุมศพของแม่อีกครั้ง

"หนูจะพยายามมีชีวิตที่ดีให้ได้ค่ะแม่...ไม่ต้องห่วงหนูนะ"

ฉันบอกแล้วก็ยิ้มกว้างออกมา ถ้าเชื่อว่าแม่ได้เห็น ท่านจะได้สบายใจ

หลายอาทิตย์ต่อมา...

การถ่ายแบบนิตยสารเอ็มกับเจคอบ โจนส์จะเริ่มถ่ายในต้นเดือนหน้า เหลือเวลาอีกสองอาทิตย์กว่าที่แอลลี่จะเตรียมตัวให้พร้อมกับการใหญ่ครั้งนี้ แล้วคุณเธอก็จริงจังเอามากๆ เลยล่ะ เริ่มจากเจ้าตัวกินแต่ผักกาดต้ม ออกกำลังกาย งดของมัน งดของทอดทุกชนิดแล้วก็เล่นเวท เล่นโยคะ นอกจากนี้เธอก็ไปสถาบันเสริมความงามจำพวกสปา นวดตัว ชัดผิว บลลาๆ ที่แพงจนฉันเกือบหน้ามืดตอนเห็นใบเสร็จ แต่ไม่กี่วันที่ผ่านมา แอลลี่ใช้เงินไปกับความงามเกือบจะเท่าเงินที่ฉันใช้ทั้งปีด้วยซ้ำ แต่ผลที่ได้ก็คือแอลลี่แทบจะเหมือนมีสไปดไลท์สาดใส่อยู่ตลอดเวลาเลยล่ะ ไม่ว่าจะเดินผ่านตรงไหนก็มีแต่คนหันมามองกันคอบแทบเคล็ด ผู้ชายมากหน้าหลายตาพยายามเข้ามาทำความรู้จักสักกร้อยคนได้แล้วมั้ง กระทั่งถึงวันที่นิตยสารเอ็มนัดถ่ายภาพกับแอลลี่ ฉันคงไม่ต้องบรรยายว่าเธอตื่นเต้นแค่ไหนหรอกนะ (แต่วิ่งมาปลุกฉันตอนตีห้าเท่านั้นเอง) และตอนนี้แอลลี่กำลังแต่งหน้าอยู่ที่สตูดิโอของนิตยสารเอ็มแล้วล่ะ

"ขอเวลาส่วนตัวสักครู่ได้มั๊ย"

แอลลี่บอกช่างแต่งหน้าที่กำลังลงไพรเมอร์บนหน้าของเธออยู่ ช่างสาวพยักหน้าและบอกว่าจะเข้ามาใหม่ในอีกสิบนาทีจึงค่อยเดินออกจากห้อง

"มีอะไรหรือเปล่าแอลลี่"

ฉันเดินไปถามด้วยความเป็นห่วง ทั้งๆ ที่ในห้องแต่งตัวก็เย็นขนาดนี้ แต่ฉันยังเห็นเหงื่อผุดออกมาจากหน้าผากของเธอเลย

"ฉัน...ฉันตื่นเต้น...พระเจ้า ฉันกลัวจังเลย!"

แอลลีสารภาพแล้วก็ปล่อยอาการแตกตื่นออกมาเต็มที่

"ฉันกลัว ฉัน...ฉัน...ฉันกำลังจะถ่ายกับเจคอบ โจนส์นะ ถ้าฉันทำไม่ได้ล่ะ"

"ไม่มีทาง! เธอเป็นนางแบบมาปีกว่าแล้วนะ แล้วทุกครั้งเธอก็ทำได้ดีชิ้นเรื่อยๆ เลย ดูเธอสิ...ทั้งสวยและน่ารักขนาดนี้ นี่ขนาดเธอยังแต่งหน้าไม่เสร็จเลยด้วยซ้ำนะ"

ฉันชมแล้วมองเธอผ่านกระจกเงาที่ตั้งอยู่ข้างหน้า แอลลียังดูกระวนกระวาย แต่คำพูดของฉันคงทำให้เธอผ่อนคลายลงบ้าง เจ้าตัวคงอยากได้ความมั่นใจมากขึ้นและฉันก็ยินดีจะชมจนกว่าเธอจะหายตื่นเต้น

"หายใจเข้า หายใจออกช้าๆ...แบบนี้แหละ"

"ทำยังไงดี ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ้วน! ทำไมหน้าฉันถึงได้บวมขนาดนี้"

นี่เป็นเรื่องตลกที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา =_="

"ไม่สิักหน่อยแอลลี เธอดูดีที่สุดแล้วนะ"

"เธอไม่ได้โกหกฉันใช่ไหม"

"ไม่อยู่แล้ว...ฉันเคยโกหกเธอหรือไงล่ะ"

"ฉัน...ฉันอยากดื่มกาแฟ"

"เอ๋?"

"ฉันอยากดื่มลาเต้ใส่ฟองสักครึ่งแก้ว"

"หา!"

ฉันมองแอลลีอย่างไม่เข้าใจ ลาเต้หรือกาแฟใส่นมเป็นของต้องห้ามของเหล่านางแบบผู้กำลังพิถีพิถันอย่างเด็ดขาด ถ้าพวกเธออยากดื่มกาแฟล่ะก็...สาวๆ จะดื่มแบบเอสเพรสโซ่ งดน้ำตาล งดนม งดครีม (บางครั้งฉันก็คิดว่าพวกเธอน่าจะอมเมล็ดกาแฟแทนไปเลยดีมั้ย -_-) แต่ลาเต้ใส่ฟองตั้งครึ่งแก้วเนี่ยนะ...ตั้งก็ไกลแคลอรีนะ O_o

"สองอาทิตย์มานี้ฉันกินแต่อะไรละๆ แหะๆ บางที...ถ้าได้กินอะไรหวานๆ ก็คงจะดี"

แอลลี่บอกเสียงอ่อยลงเล็กน้อย ฉันมองเธอแล้วถอนหายใจเบาๆ นี่คงเป็นอาการอยากของหวานเพราะน้ำตาลในเลือดต่ำล่ะมั้ง วิธีแก้ที่ง่ายที่สุดคือหาอะไรหวานๆ ดื่मลงไปเพื่อให้ร่างกายรู้สึกสดชื่นขึ้น อาการตื่นเต้นกระวนกระวายเหล่านี้ก็น่าจะดีขึ้นด้วย

"งั้นฉันจะไปซื้อน้ำผลไม้ให้ดื่ม" "

"ไม่เอา! ฉันจะดื่มลาเต้...ฉันต้องการกาแฟอื่น เธอเข้าใจมั๊ย! ลาเต้ ลาเต้เท่านั้น!"

"โอเคๆ ใจเย็นนะ ได้ตามนั้นจะ ลาเต้ใส่ฟองครึ่งแก้วเลยนะ"

"เร็วๆ ด้วย! ฉันอยากให้มีคนอยู่เป็นเพื่อน"

"จะๆ"

ฉันหยิบแบจก์เกิดมาสวมก่อนจะออกไปจากสตูดิโอ โชคดีที่ร้านกาแฟสตาร์บัคส์อยู่ตรงมุมตึกซึ่งห่างออกไปแค่ไม่กี่ร้อยเมตรเท่านั้น เมื่อได้กาแฟที่แอลลี่ต้องการแล้วฉันก็รีบเดินกลับมาที่สตูดิโอเลย แต่ทว่าคราวนี้ที่ด้านหน้าตึกมีฝูงนักข่าวกำลังสาดแฟลชใส่ผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังลงมาจากรถออดี้หมาดๆ เขาถูกระดมคำถามใส่ไม่ยั้งและไม่เค้จำนวนหลายสิบอันก็คอยจ่ออยู่ที่ปากไม่หยุด บอด้การ์ตสามสี่คนต่างพากันแ่งเหล่า่านักข่าวออกจากตัวเขาอย่างวุ่นวาย ฉันอดชะเง้อไปดูไม่ได้ว่าเขาคนนั้นคือใคร...แต่เพียงแค้สี่ยวรินาที่เห็นโบหน้าด้านข้างของเขา ฉันก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือใคร...

เจคอบ โจนส์

ตัวจริง เสียงจริง อยู่ตรงหน้าฉันแล้ว ว้าว...เขาอยู่ในชุดเสื้อแจ็กเก็ตหนังสีดำกับกางเกงยีนส์เข้มแบบพอดีตัว รูปร่างและส่วนสูงของเขาโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ อย่างชัดเจน แวนตาเรย์แบนสีชาเกาะอยู่ที่สันจมูกโด่ง ผมสีบลอนด์ยุ่งๆ ยาวระถึงต้นคอที่ปล่อยไว้อย่างไม่ใส่ใจ บนปากกว้างมีกระเป่ากีตาร์สะพายอยู่ที่หลังของศิลปินอินดี้เท่าๆ เขาดูมีเสน่ห์สมกับที่คนเล้าลือกันจริงๆ พอมาเทียบกับเขาแล้ว...ฉันกลายเป็นมดเป็นแมลงตัวเล็กๆ ที่ไร้ค่าไปเลย

ตุเรงตุเร็งตุเร็งตุเรงงง~

เฮือก! โทรศัพทฉันส่งเสียงกริรร้องด้วยเสียงระนาดแบบดนตรีไทย ย่อมไม่เป็นที่ค้้นหูของชาวอังกฤษอยู่แล้ว นักข่าวพวกนั้นหันมาทางฉันกัน

พร้อมเพียง กระทั่งเจคอเองก็เหลือบมองมา...

เอ่อ...เวรแล้ว

ฉันมองทุกคนแล้วก็ยิ้มแหยๆ รีบหยิบโทรศัพท์และสาวเท้าเข้าไป
ในสตูดิโออย่างว่องไว

"จ๊ะ ว่าไงแอลลี"

[ฉันต้องการลาแต่เดี๋ยวนี้! เธอไปอยู่ที่ไหนหา!!!]

"กำลังขึ้นลิฟต์จ๊ะ อีกแป๊บเดียว"

ฉันกดวงโทรศัพท์แล้วหมุนตัวสาวเท้าเข้าไปในสตูดิโอทันที เออ ลืมแอลลี
ไปซะสนิทเลย! ขณะที่รอลิฟต์ฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและเสียงพูดคุยดังไล่มาจาก
ทางด้านหลัง พอหันไปก็พบว่าเจคอและชายผิวดำที่แต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่
หัวจรดเท้ากำลังตรงมาทางนี้

อึ้ย! เจคอบเหวอ...เกร็งชะมัดเลยแฮะ

"คืนนี้ฝากจองร้านดินเนอร์ให้ทีนะ"

"เป็นที่ไหนดีครับ"

"นายเลือกๆ มาสักที่เถอะ อ้อ ฝากส่งการ์ดให้ท้ายด้วย"

"จะให้เขียนว่าอะไรดีครับ"

"ยังต้องถามอีกเหวอ"

พวกเขาเดินมาหยุดข้างๆ ฉันในที่สุด ฉันรีบหันกลับมาที่ลิฟต์ ยืนตัวตรง
ประหนึ่งเคารพธงชาติ --; สงสัยจังว่าฉันควรจะขึ้นลิฟต์ไปพร้อมกับเขาดี้มัย
หรือปล่อยให้เขากับเพื่อนขึ้นไปก่อนดี

"มาร์ติน...ฉันอยากได้กาแฟสักถ้วย น่าจะมีสตาร์บัคส์อยู่แถวนี้ล่ะ"

เพราะประโยคของเขาทำให้ฉันแอบก้มมองแก้วกาแฟจากสตาร์บัคส์
ที่ตัวเองถืออยู่เล็กน้อย เราควรจะบอกมัยว่าร้านมันอยู่ที่มุมตึก ฮือออ T_T
กอดันจ้จ

"ได้เลยครับ"

"เจอกันข้างบนนะ"

ชายผิวดำผงหัวรับคำสั่งแล้วเดินออกไปจากตึก คราวนี้เหลือฉันกับเจคอ
สองคนที่หน้าประตูลิฟต์ โอ้ย...ตายแล้ววๆ ฉันพยายามซ่อนความตื่นเต้น

เอาไว้ รู้สึกเหมือนจะเข้าใจแล้วว่าทำไมแอลถึงได้กระวนกระวายขนาดนี้ นะ...นี่...ฉันกำลังยืนอยู่ข้างเจคอบ โจนส์หรอเนี่ย >_< ชีวิตนี้เจอนายแบบ หล่อๆ มากี่มากแต่ไม่เคยมีใครทำให้ฉันตื่นเต้นได้ขนาดนี้เลย อายากจะบอกเขาจึงเลยร้องเพลง You are my home ของเขานะเพราะแค่ไหน นี่ถ้าไม่มากจนเกินไปฉันอยากจะให้เขาเซ็นแผ่นซีดีเพลงให้จัง อ้ายยย

ปิ้งปอง~

เสียงลิปต์เคลื่อนตัวมาถึงชั้นหนึ่ง ประตูเปิดออกและเจคอบก็ก้าวเข้าไปข้างในทันที พอได้มองใกล้ๆ แบบนี้ฉันจึงตระหนักได้ว่าเขาตัวสูงจริงๆ ไม่ว่าจะเสื้อผ้าแบรนด์ไหนที่ได้เขาไปถ่ายแบบให้จะต้องขายดีอย่างแน่นอน!

"ไม่ซึ้นหรอ"

เขาถามฉันพลางถอดแว่นตาออกเผยให้เห็นดวงตาเรียวกมสีฟ้าที่ทำเอาฉันลึมหายใจไปชั่วขณะ

ชะ...เขาคุยกับฉันหรอ จะ...เจคอบ โจนส์เนี่ยนะ คนที่อยู่บนปกซีดีคนนั้น...นะนะ!

"ชะ...ซึ้นคะ"

ฉันบอกอย่างตะกุกตะกักแล้วรีบเข้าไปในลิปต์

"ซึ้น?"

"เอ่อ...คุณกดแล้วคะ"

ฉันตอบเมื่อเหลือบเห็นเลขลิบหกที่สว่างขึ้นอยู่บนแผงลิปต์ ใ้ ใ้? เราจะไปชั้นเดียวกันเพราะว่าเขาจะไปถ่ายแบบกับแอลไงละ! เมื่อประตูลิปต์ปิดลงก็มีเพียงฉันกับเจคอบเท่านั้น ฉันตื่นเต้นจนเหมือนจะหายใจไม่ออกแล้ว ออว่าคนดังนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ แล้ววินาทีต่อมาโทรศัพท์ของเจคอบก็สั่นไม่หยุด ฉันเห็นเขาหยิบมันออกมาแล้วทำหน้าเหนื่อยหน่ายนิดหน่อย

"เฮ้...ฉันจะพูดจริงๆ เลยนะ อย่าโทรมาอีก ฉันเหนื่อยที่จะคุยกับเธอแล้ว คริสติน"

เอิ่ม...ฉันรู้สึกเหมือนมายืนอยู่ผิดที่ผิดทางยังไงไม่รู้ คุณเสียมารยาทจัง ที่มาฟังเรื่องส่วนตัวของเขาแบบนี้ ลิปต์...รีบไปให้ถึงชั้นลิบหกเร็วเข้า ลู้ๆ

"เราไม่มีอะไรต้องพูดกันอีกแล้ว...ฉันไม่แคร์...ไม่เสียดาย...เชิญแต่งเพลงตำฉันไปเลยก็ได้นะ อย่าลืมใส่ชื่อเจacobลงไปด้วยล่ะ ไม่ต้องอ้อมค้อม เดี่ยวโลกจะไม่รู้ล่ะ ฮ่าๆ"

เจacobตัดสายทิ้งไปในที่สุด มือถือของเขายังคงสั่นอย่างต่อเนื่องแต่เจ้าตัวไม่ยอมกดรับสายอีก เพียงอึดใจเดียวเท่านั้นประตูลิฟต์ก็เปิดออกเมื่อเรามาถึงชั้นลิบหก ฉันที่อยู่ใกล้กับประตูลิฟต์ที่สุดจึงตัดสินใจก้าวออกไปก่อน

"เฮ้!"

"เอ่อ ค่ะ?"

ฉันหยุดเท้าแล้วหันไปมองเจacob สบตาสีฟ้าที่นั่นโดยไม่ได้ตั้งใจ...

"เสียงมือถือของเธอประหลาดดีนะ"

เขาบอกแล้วก็ยิ้มออกมาหน่อยๆ ภาพนั้นทำเอาฉันเกือบจะปล่อยแก้วลาเต้หลุดจากมือ เจacobเดินผ่านไปแล้วแต่ฉันยังคงอยู่กับที่ นิ่งเหมือนถูกสาป...ฉันหยุดหายใจไปแล้ว ฝ้าแต่ถามตัวเองอย่างสงสัยว่า...

ผู้ชายคนนั้นเป็นเทวดาแปลงกายลงมาเดินเล่นบนโลกหรือเปล่านะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624041.html>